

ническо-то изучаване на азбукъ-тъ и на слокове-тъ, и научава ся лесно да чете и да пише (*). Подиръ това слѣдува усовершенство-ваніе въ ясно, отчетливо четене и въ краснописаніе. Това е онзи моментъ въ живота на дѣте-то, кога то постѣпя въ учебно заведе-ніе, или кога вообще наченва да ся учи съ по-серьезенъ начинъ, кога между друго хванжтъ да го учать грамматикъ. Но понапрѣдъ трѣбва да ся постараетъ да развиемъ въ дѣте-то даръ слова. Нека то понапрѣдъ привыкне да изражава ясно мысли-тъ си за онѣя прѣдметы, които сж около него: и кога ся достигне тая цѣль, то-гава настава время наедно съ развитіе-то на дара словесный да при-водимъ дѣте-то въ сознаніе на языка, когото говори то по навикъ, като по инстинктъ, зачото е това едно отъ неговы-тъ необходими жи-знены отправленія. Такова живо ученіе трѣбва да ся наченва не отъ отдѣльны думы, които тѣй по едначкы иѣмать никакво значеніе, още повече отъ отдѣльны звукове, а отъ прѣдложеніе, което изражава пѣльнъ, вразумителнъ за дѣте-то мысль. Но прѣдложеніе-то съ свои-тъ части е само форма, въ която ся изражава дадено содержаніе. Живо-то ученіе изискува да не отдѣляваме формъ-тъ отъ содер-жаніе-то ѝ, като ги разглобимъ, тойчасъ пакъ да ги соединяваме наедно. Найнапрѣдъ отъ разборъ на дадено прѣдложеніе чрѣзь во-просы: *за какво* и *что* ся говори? учителя-тъ дава на ученика да разбере, что е подлежаще и что е сказуемо, и тойчасъ му прѣд-ставлява редъ отъ примѣры, гдѣ сжща-та форма ся види въ различно содержаніе. При това ученика-тъ ся намира още въ страдателно по-ложеніе: той прави разборъ въ дадены-тъ му примѣры. Но наедно съ това трѣбва да ся развива и негова-та самобытна дѣятельность: на дадены-тъ подлежащи придиравъ приличны сказуемы, на даде-ны-тъ сказуемы — подлежащи. При това ученика-тъ привыкнуга да прави наблюденіе, приучава ся да мысли и правилно да изражава мы-сли-тъ си. Въ такъвъ точно видъ трѣбва да ся продѣлжава изуче-ніе-то на всичкж-тъ грамматикъ. Всяко прѣдложеніе изражава мы-сль, коя принадлежи на говоряще-то лице: затова во всяко прѣдложеніе трѣбва да ся различавать наклоненія, времена и лица (съ каквъ и да бы были часть рѣчи изразены подлежаще-то и ска-

(*) Тая метода може да бжде удобопримѣнима само въ думашно обу-ченіе, гдѣ учителя-тъ има работж само съ едно дѣте; но тя въ обществоно учи-лице надали ще можя да ся употрѣби. Прѣв.